ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ ΜΑΣ

ΤΟ ΛΑΧΕΙΟ ΤΟΥ ΣΟΥΡΗ

Μιὰ ἀληθινὴ κωμικοτραγικὴ ἱστορία τοῦ 1893. Ὁ ποιητὴς τοῦ «Ρωμηοῦ» καὶ ὁ πρῶτος ἀριθμὸς τοῦ λαχείου. Πῶς ἔφερε τὴ μεγάλη εἴδησι ὁ ὑπηρέτης τοῦ σπιτιοῦ. «Βρὲ Παναγιώτη, μίλα καλά!» Ἡ κυρία Σουρῆ καὶ ἡ σημείωσις τῶν κερδισμένων ἀριθμῶν. Τὰ παιδιά, ἡ Γερμανίδα, ὁ σκύλος καὶ ἡ γάτα. Πύργος ὀνείρων. Ὑπόθεσις γιὰ κωμωδία. Πῶς περιγράφει ὁ ποιητὴς τὰ γεγονότα, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

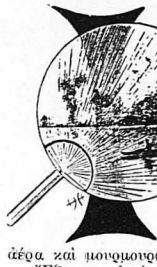

ΔΟΥ. Θὰ σᾶς διηγηθοῦμε σήμερα ἕνα ἀπὸ τὰ νοστιμώτερα ἐπεισόδια τῆς ζωῆς τοῦ Σουρῆ, ποὺ συνέβη στὰς Ἀθήνας, στὸ 1893.

Ἦταν ἕνα Σάββατο πρωΐ. Ὁ Σουρῆς καθότανε στὸ γραφεῖο του μόνος, διαβάζοντας τὶς ἐφημερίδες καὶ σχεδιάζοντας τὸ τρισχεῖρ φύλλο τοῦ «Ρωμηοῦ». Ἡ κυρία Σουρῆ εἶχε ὀγεῖ καὶ τὸν εἶχε ἀφήσει στὸ σπίτι, μὲ τὴ σύστασι ἐνὰ προσέχῃ λίγο καὶ τὰ παιδιά. Ἀλλ' ὁ ποιητής, ποὺ δὲν ἦταν καθόλου ὑπομονετικὸς πατέρας, ἀνέθεσε σιωπηλῶς τὴν ἐποπτεία αὐτὴ στὶς ὑπηρέτριες καὶ ἐξηκολούθησε τὴν προϊνή του εὐδαιμονία, στέλνοντας δαχτυλιδάκια καπνοῦ στὸν ἀέρα καὶ μουρμουρίζοντας στίχους.

Ἔξαφνα, ἀνοίγει ἀπότομα ἡ πόρτα τῆς εἰσόδου, καὶ ἐνῶ τὸ κουδοῦνι της ἐσήμαινε ἀκόμα σπασμωδικά, χύνεται μέσα ἕνας ἄνθρωπος συγκινημένος, λαχανιασμένος, ἔξαλλος. Ἦταν ἄνθρωπος τοῦ σπιτιοῦ, καὶ κάτι σπουδαῖο θέβαια συνέβαινε γιὰ νὰ τρέχῃ αὐτὸς ἔτσι. Τὸν ἐκύκλωσαν λοιπὸν μὲ ἀπορία ὅλα τὰ ἔμψυχα τοῦ σπιτιοῦ, δηλ. τὰ παιδιά, ὁ μάγειρος, ἡ κουβερνάντα, ὁ σκύλος Γκιοῦλ, ἡ γάτα. Ἀλλ' ὁ λαχανιασμένος ἄνθρωπος—ποὺ ἦταν ὁ ὑπηρέτης τοῦ σπιτιοῦ, ὁ πασίγνωστος στοὺς τότε λογίους Παναγιώτης—τοὺς παραμερίζει ὅλους καὶ ἀνεβαίνει τὴ σκάλα φωνάζοντας :

— Κύριε Γιῶργο ! Κύριε Γιῶργο !...

Ὁ θόρυβος αὐτὸς δὲν ἐτρόμαξε τὸν ποιητή, ὁ ὁποῖος ρώτησε, μὲ τὴ συνηθισμένη του ἀπάθεια :

—Τί τρέχει, καλέ ;

— Τὰ συγχαρίκια μου !... Σᾶς ἔπεσε !... Σᾶς ἔπεσε τὸ λαχεῖο !... Ὁ πρῶτος ἀριθμός !...

— Μίλα καλά, μωρέ !...

Ἡ μεγάλη εἴδησις ἔκανε τὸν ποιητὴ νὰ σηκωθῇ καὶ ἡ φυσιογνωμία του πῆρε τὴν ἔκφρασι τῆς ἀνησυχίας. Μήπως τρελλάθηκε ὁ ἄνθρωπός του ; Τί τοῦ χρωστοῦσε νὰ τὸν ἀναστατώσῃ πρωΐ—πρωΐ ;...

Ἀλλ' ὁ Παναγιώτης ἐπέμενε. Καὶ ἐνῶ ὅλοι γύρω τὸν ἐβομβάρδιζαν μ' ἐρωτήσεις, ὁ ὑπηρέτης ἔδινε τὶς ἀναγκαῖες ἐξηγήσεις, παρουσιάζοντας καὶ τὰ πειστήρια τῆς εὐτυχίας. Ὁ ποιητὴς τὸν ἄκουγε σιωπηλός. Ἰδοὺ τί εἶχε συμβεῖ ; Ἡ κυρία Σουρῆ τὸν εἶχε συναντήσει πρὸ λίγης ὥρας στὸ δρόμο καὶ τοῦ ἔδωσε νὰ φέρῃ στὸ σπίτι τοὺς ἀριθμοὺς τῶν μετοχῶν τους, γιὰ νὰ τοὺς παραβάλουν μὲ τοὺς κερδισμένους. Ὁ Παναγιώτης, μὲ τὸ ζῆλο τοῦ πιστοῦ ὑπηρέτη, ἔκρινε καλὸ νὰ περάσῃ πρῶτα ἀπὸ τὴν Τράπεζα, νὰ ἰδῇ τοὺς κερδισμένους ἀριθμοὺς καὶ νὰ κάνῃ ὁ ἴδιος τὴν παραβολή... Μόλις ὅμως ἀντίκρυσε τὸν πίνακα, τοῦ ἦρθε σὰν ζάλη : Ὁ πρῶτος ἀριθμὸς τῆς σημειώσεως ποὺ κρατοῦσε ἦταν ὁ 46.346, καὶ ὁ πρῶτος τῶν κληρωθέντων τὸ ἴδιο : 46.346 !!! Ὁ Παναγιώτης δὲν ἐπίστευε στὰ μάτια του, καὶ ρωτάει, ρωτάει, ἔκπληκτος, σαστισμένος. Καὶ οἱ παρευρισκόμενοι τοῦ ἐπιβεβαιώνουν περὶ τῆς ἀκριβείας τῶν ἀριθμῶν. Μάλιστα, ἔτσι ἦταν. Ὁ ἀριθμὸς 46.346 κερδίζει πρῶτος. 100.000 φράγκα. Χρυσᾶ φράγκα !... Τί χαρά ! Τί εὐτυχία καὶ γι' αὐτόνε τὸ φουκαρᾶ !... Καὶ χωρὶς νὰ πῇ τίποτε, μήπως προφτάσῃ ἄλλος τὰ συχαρίκια, καὶ χωρὶς νὰ προσέξῃ πειὰ στοὺς κατοπινοὺς ἀριθμούς, τρέχει, τρέχει μὲ τὰ τέσσερα στοῦ Σουρῆ.

— Νά με ! εἶπε τελειώνοντας τὴ διήγησί του μὲ χαμόγελο χαρᾶς καὶ ἀγαθότητος. Σᾶς ἔπεσε ὁ πρῶτος ἀριθμός !... Στεῖλτε ὅποιον θέλετε νὰ ρωτήσῃ στὴν Τράπεζα !...

— Μωρέ, μπᆞς καὶ τὸ εἶπες κανενὸς κι' ἄρχισαν νὰ μοῦρχωνται δῶ μουσικές ; ἦταν ἡ πρώτη ἐρώτησις τοῦ Σουρῆ, ἅμα ἐβεβαιώθηκε ὅτι κάποιαν ὑπόστασι εἶχαν τὰ λόγια τοῦ Παναγιώτη.

— Κανενός ! Κανενός, κὺρ' Γιώργη.

* * *

Ἀνάστατο πειὰ τὸ Ρωμηόσπιτο ! Ὁ Γκιοῦλ γαυγίζει. Τὰ κορίτσια, ἡ Μυρτώ, ἡ Ἠρώ, ἡ Ἀλεξάνδρα, ἄρχισαν νὰ τρέχουν, νὰ χοροπηδοῦν, νὰ φωνάζουν σὰν τρελλά. Ἡ Γερμανίδα κουβερνάντα σάστισε κ' αὐτή, κ' ἔλεγε :

— Μάϊν Γκόντεν ! Μάϊν Γκόντεν !...

Κι' ἐπειδὴ ἦταν ὑστερική, τὴν ἔπιασαν τὰ κλάματα... Ὁ μάγειρος ἄφησε τὰ φαγιὰ στὴν τύχη τους κ' ἔτρεξε στὴν Τράπεζα νὰ βεβαιωθῇ. Ὁ Παναγιώτης τρέχει τώρα ἔξω νὰ βρῇ τὴν κυρία Σουρῆ καὶ νὰ τῆς ἀναγγείλῃ τὴ μεγάλη εἴδησι. Καὶ ἰδοὺ πῶς περιγράφει τὴ σκηνὴ ὁ Σουρῆς στὸ «Ρωμηό» του :

Θεέ μου, ποῖος χαλασμὸς καὶ τί σκηνὴ ἐκείνη !
Ὁ μάγερας τοῦ Φασουλῆ τὸ μαγερειὸ ἀφίνει,
Ἡ Φροελάϊν Γερμανὶς καὶ τῶν παιδιῶν δασκάλα
κατέβαινε κι' ἀνέβαινε τὴ μιὰ καὶ ἄλλη σκάλα,
καὶ τρέχαν ἀπὸ πίσω της τ' ἀνήσυχα μωρέλια
μὲ χίλια δυὸ στριγγλίσματα καὶ χάχανα καὶ γέλια
κι' ἐκ τῆς χαρᾶς των τῆς πολλῆς τοὺς ἔφευγαν τὰ τσίσια
καὶ φώναζαν Γερμανιστὶ «Ψυχή μου στὰ Πατήσια».
Ἀλλὰ κι' ὁ Γκιοὺλ ὁ σκύλος του, ποὺ ἀπαθὴς δὲν μένει,
ἐννόησε πὼς κάτι τι εὐχάριστον συμβαίνει,
κι' ἄρχισε τὰ γαυγίσματα μὲ τὰ σωστά του ὅλα
κι' ἡ γάτα πῆρε τὸ ψητὸ ἀπὸ τὴν κατσαρόλα.

Στὸ μεταξὺ ὁ Σουρῆς—κατὰ τὸ χρονογράφο τῆς ἐποχῆς—«ἀνήσυχος, μετέωρος, τρικυμιώδης, μὲ ἀναστηκωμένην κόμην, περιήρχετο τὴν οἰκίαν, ἐπρόβαινεν ἀπὸ τὸ παράθυρον, κατέβαινεν εἰς τὴν θύραν, ἀνυπόμονος νὰ ἰδῇ τὴν Μαρῆν νὰ ἔλθῃ διὰ νὰ μάθῃ κι' ἐκείνη τὸ μέγα νέον, διὰ νὰ βεβαιωθῇ κι' ἐκεῖνος περὶ αὐτοῦ... Ἀλλὰ καὶ μὲ ὅλας του τὰς ἀμφιβολίας, ὁ φύσει πυρρωνιστὴς ἄνθρωπος, δὲν ἐκρατήθη ἀπὸ τοῦ ν' ἀναπλάσσῃ τὰ σχέδια τοῦ μέλλοντος, ἐνῶ ἐζήτει τὴν γυναῖκα του. Αἱ ἐφημερίδες καὶ ὁ «Ρωμηὸς» ἐγκατελείφθησαν εἰς τὸ γραφεῖον. Ἑκατὸ χιλιάδες φράγκα χρυσᾶ, σοῦ λέει ὁ ἄλλος ! Πρῶτον καὶ κύριον, ἐσκέπτετο, διακόπτων τὴν ἔκδοσιν τοῦ «Ρωμηοῦ» δι' ἓξ μῆνας—ἴσως καὶ διὰ πάντοτε, καὶ ἀναπαύομαι. Φθάνει πειὰ τὸ μαγγανοπήγαδο... Ἔπειτα ξεπληρώνω τὸ σπίτι τοῦ Φαλήρου καὶ χτίζω κι' ἕνα σπιτάκι ἐδῶ στὰς Ἀθήνας καὶ γίνομαι στ' ἀλήθεια οἰκοδεσπότης καὶ ὄχι ψέμματα, ὅπως εἶμαι τώρα στὸ Φάληρο... Καὶ κανένα ταξειδάκι μὲ δυὸ-τρεῖς φίλους, ἔ, δὲν θὰ ἦταν ἄσχημο. Γιὰ τὰ ρέστα ἂς φροντίση ἡ γυναῖκα μου. Ἐγὼ τὴν ἡσυχία μου θέλω καὶ τὸ βράδυ κοῦκκο καὶ τόμπολα ὥς τὸ πρωΐ».

* * *

Ἐπὶ τέλους ! Τὸ κουδοῦνι τῆς ἐξώπορτας ντάγκ ! ντάγκ ! σημαίνει. Μπαίνει ἡ κυρία Σουρῆ. Τὴν ὑπεδέχθησαν ὅλοι «μετὰ φανῶν καὶ λαμπάδων».

— Τί τρέχει, καλέ ; ρωτᾶ ἐκείνη ἀπορῶντας γιὰ τὴν τόση χαρά τους.

— Τὸ λαχεῖο !... Μᾶς ἔπεσε τὸ λαχεῖο !

— Ποιὸ λαχεῖο ;!

— Τῆς Τραπέζης, καλέ ! εἶπε φωνάζοντας ὁ Σουρῆς. Δὲν ἔδωσες τὰ νούμερα τῶν ὁμολογιῶν μας στὸν Παναγιώτη ;

Στὰ λόγια αὐτὰ ἡ Σουρίνα πῆγε νὰ λιποθυμήσῃ ἀπὸ τὰ γέλια. Δὲν ἐχρειάζοντο καὶ περισσότερα γιὰ νὰ καταλάβῃ ἀμέσως τί εἶχε συμβεῖ. Τί κρῖμα ὅμως νὰ μὴ μπορέσῃ νὰ κρατηθῇ καὶ νὰ τοὺς κρατήσῃ ἀκόμα λίγο στὴν ἀστεία πλάνη καὶ στὴν παρεξήγησι ! Ἔβλεπε τὸν ἀγαθὸ Παναγιώτη, τὸν ἀκούσιο δράστη τῆς σκηνῆς, νὰ στέκεται κεῖ μπροστά της μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτό.

— Βρὲ σύ, Παναγιώτη ! τοῦ ἔλεγε, καὶ ἄρχιζε πάλι τὰ γέλια, χωρὶς νὰ μπορῇ ν' ἀφθρώσῃ λέξι.

Ὁ Γεώργιος Σουρῆς

Ὁ Σουρῆς τὰ ἔχασε. Ὁ πύργος τῶν ἐλπίδων του κλονιζότανε ἀπὸ τὰ θεμέλια... Ἦταν λάθος λοιπόν... λάθος χωρὶς ἄλλο.

— Ἔλα, Μαρή ! εἶπε ἀρχίζοντας νὰ θυμώνῃ, πές μου λοιπόν !...

— Καλέ, ποιοὺς ἀριθμοὺς διμολογιῶν ἔδωσα ! εἶπε τέλος ἡ γυναῖκα τοῦ ποιητοῦ. Ἐγὼ τοῦ ἔδωσα τὴ σημείωσι τῶν κερδισμένων ἀριθμῶν.

— Μπτάάάά ! ἔκαμε ὁ ποιητής, σὰν νὰ ξυπνοῦσε ἀπὸ ὄνειρο θερινῆς νύχτας. Καὶ ἀνοίγοντας τὴν παλάμη του τὴν ἐκάθησε—κατὰ τὴ συνήθειά του—ἐπάνω στὸ πρόσωπό του. Δηλ. αὐτοεφασκελώθη !, λέγοντας :

— Νά ! κι' ἐγὼ κόντεψα νὰ τὸ πιστέψω.

Ὁ ποιητὴς δὲν ἔλεγε ἐντελῶς τὴν ἀλήθεια. Ἦρθε στιγμὴ ποὺ τὸ εἶχε πιστέψει πραγματικῶς. Ἦταν τόσο ὡραία, τόσο φυσικὴ ἡ παρεξήγησις, ὥστε καὶ κάθε ἄλλος στὴ θέσι του θὰ τὸ ἐπίστευε. Ὅταν ὁ Παναγιώτης, κρατῶντας σημείωσι τῶν κερδισμένων ἀριθμῶν, ἐνόμιζε ὅτι ἔχει τοὺς ἀριθμοὺς τῶν ὁμολογιῶν καὶ μὲ τὴν ἰδιότητα αὐτὴ παρουσίασε καὶ στοὺς ἄλλους τὸ χαρτί, ἦταν φυσικὴ συνέπεια νὰ γεννηθῇ ἡ παρεξήγησις. Τὸ μόνο ἄξιο ἀπορίας εἶνε πὼς οὔτε ὁ ὑπηρέτης, οὔτε κανεὶς ἄλλος τοῦ σπιτιοῦ, ἐσκέφθη νὰ παραβάλῃ καὶ τοὺς ἄλλους ἀριθμοὺς μὲ τοὺς κληρωθέντας, καὶ νὰ διαλύσῃ ἀμέσως τὴν πλάνη. Φαίνεται ὅτι ἡ εὐτυχία πέφτει σὰν δυνατὸς προβολεὺς καὶ θαμπώνει τὰ μάτια τῶν ἀνθρώπων.

Καὶ ὁ πύργος τῶν Σουρικῶν ὀνείρων κατέρρευσε σὲ ἐρείπια. Ὁ ποιητής, ἀφοῦ ἐσκυλόβρισε τὴν Τύχη ποὺ τὸν ἐπεριπαῖξε μὲ τέτοιον τρόπο, ἐγύρισε στὸ γραφεῖο του νὰ συντάξῃ τὸ «Ρωμηό» του καὶ νὰ διηγηθῇ τὸ κωμικοτραγικὸ πάθημά του...

Πράγματι, τὸ ἑπόμενο φύλλο τοῦ «Ρωμηοῦ» ἦταν ἀμίμητο. Ἔμεινε ἱστορικό. Ἰδοὺ π.χ. πῶς περιγράφει ὁ ποιητὴς τὰ σχετικά

ΟΙ ΝΕΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΘΥΜΗΣΟΥ...

Ὅπως ὑποσχεθήκαμε, ἀρχίζουμε ἀπὸ σήμερα τὴ δημοσίευσι τῶν πλέον ἐπιτυχῶν ἐκ τῶν ἀποστελλομένων ποιημάτων τῶν ἀναγνωστῶν μας.

Ἀπόψε μελαγχολικὸ μοῦ φαίνεται τὸ σπίτι
σὰν κάτι νὰ στερήθηκε, ἡ θλίψη τὸ ζυγώνει.
Σκορπᾶ ὁ νοῦς μου κι' ἐρευνᾶ καὶ ἡ καρδιά μου πλήττει.
Γιατί αὐτὴ ἡ ἐρημιὰ τὴ Σάλα μου νεκρώνει ;

Τῶν λουλουδιῶν Σου ἡ πνοὴ σβύνεται λίγο-λίγο
Μαδοῦν τὰ φύλλα θλιβερὰ καὶ πέφτουν ἀπ' τὸ βάζο.
Φθάνει στὰ χείλη ἡ λύπη μου, δακρύζω καὶ τὴν πνίγω
καὶ στέκω ἄχρὸς καὶ σιωπηλὸς μπρός τους κι' ἀναστενάζω.

Πεθαίνουνε ὑπάκουα, βουβὰ στὴ θέλησή σου
καὶ καρτεροῦν γι' ἀνάσταση τὸ κάθε ὑποσχεμένο...
«Ἄστιλη ἀγάπη, λούλουδο ὥς τώρα κι' ἡ ζωή σου...
κι' ὅτι ἔζησε περήφανο θάναι ταπεινωμένο !».

Στὸ θάνατό τους ἄγρυπνος τὴ νύχτα αὐτὴ θὰ μείνω
Θάμαι ὡς πάντα σκεφτικὸς γιὰ μιὰ ἀγάπη τόση
Θὰ σκύβω μὲ παράπονο καὶ δάκρυα θὰ χύνω
ὥς που ἡ αὐγὴ τὴ λύπη μου λίγο θὰ ξαλαφρώση.

Θάναι στὸ σπίτι πένθιμοι οἱ τοῖχοι στολισμένοι
κι' ὅταν περνᾶς νὰ μὴ ρωτᾶς μέσα τ' ἔχει πεθάνει
Μόνο σὰν νοιώσης στὴ ψυχὴ τύψη νὰ σὲ βαραίνη
θυμήσου !... στὰ λουλούδια Σου τὸν ὅρκο ποὖχεις κάνει.

ΑΛ. ΜΠΑΜΠΙΛΗΣ

ΦΑΝΤΑΣΙΑ

Μέσ' στὴν ψυχή μου νοιώθω, πόθους χιλιους,
καὶ χωριστά, ὁ καθένας, μὲ παιδεύει.
Ὀλόφωτους, φανταχτερούς, σὰν ἥλιους !
Νὰ μὲ θαμπώση, ἡ λάμψη τους, γυρεύει...

Μαζύ τους, ἡ ψυχή μου εἶνε δεμένη,
Μιὰ νέα ζωή, στὴ λάμψη τους, γεννιεται.
Καὶ σὲ κωνούργιους κόσμους, μαγεμένη
ἡ φαντασία, ἐλεύθερη πλανιέται...

Ὀλόφωτους, φανταχτερούς, σὰν ἥλιους,
Μέσ' στὴν ψυχή μου νοιώθω πόθους χίλιους...

Β. Π.

ΤΟΥΡΚΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

Ἡ χειρότερη χώρα εἶνε ἐκεῖ ὅπου δὲν ὑπάρχουν φίλοι.

— Ἡ κότα οὔτε νερὸ πίνει, ἂν δὲν σηκώσει τὸ βλέμμα της στὸν οὐρανό.

— Ὁ κουτὸς ἄνθρωπος ἔχει τὴν καρδιὰ στὴ γλῶσσα του, ἐνῶ ὁ ἔξυπνος ἔχει τὴ γλῶσσα στὴν καρδιά του.

— Ἡ ἀληθινὴ ἀξία τοῦ ἀνθρώπου φανερώνεται στὴ δουλειά.

ὄνειρά του πρὸ... τῆς τραγικῆς ἀφυπνίσεως.

Ἀκοῦς, ὁ πρῶτος ἀριθμός !... Μοῦ ἔρχεται σὰν τρέλλα...
Φτώχεια μαγκούφα κι' ἄτιμη σ' ἀφίνω πειὰ γιὰ πάντα.
Χρυσῆ γιὰ τὴ γαϊδάρα μου θὰ παραγγείλω σέλα
καὶ γιὰ τὸ σκύλο μου τὸ Γκιοὺλ θὰ πάρω κουβερνάντα.
Ἀκοῦς ὁ πρῶτος ἀριθμός ! Βρὲ τύχη ποὺ τὴν εἶχα !
πολλῶν θὰ κάψω τὴν καρδιά, πολλῶν θὰ κόψω δῆχα.
Μηδὲ μεγάλην καὶ μικρὰν δὲν θὰ φεισθῶ θυσίαν,
ποτὲ δὲν θὰ μὲ βλέπετε εἰς τὰς δδοὺς πεζόν,
εἰς ὅλα τὰ κορίτσια μου θὰ μάθω ἱππασίαν
κι' ἡ μαρκησία Φασουλῆ θὰ γίνη Ἀμαζών.
Τώρα θὰ κάμη καὶ ζοὺρ φίξ, τώρα κι' αὐτὴ θὰ δέχεται,
κι' οἱ κόντε-ραπανάκηδες στὸ σπίτι μου θὰ τρέχετε,
τώρα τ' Ἀμερικάνικο θὰ σχίσω σώβρακό μου,
τώρα θὰ δίνω γεύματα χωρὶς νὰ βασανίζωμαι
καὶ κάθε βράδυ σουαρὲς εἰς τὸ ἀρχοντικό μου
χωρὶς τοῦ νοικοκύρη μου καρέκλες νὰ δανείζωμαι...

Ἰδοὺ τώρα καὶ ἡ ἀνάπαυση :

Ὁ μάγερας σὰν ἔμαθε τὰ θλιβερὰ μαντάτα
τσακίζει μές στὸ μαγερειὸ περὶ τὰ πέντε πιάτα,
ὁ Φασουλῆς φαρδὺς πλατὺς στὸ πάτωμα σπαράζει,
ἡ Φροελάϊν δέρνεται καὶ ντονερβέτερ κράζει,
ἀρχίζει τὰ οὐρλιάσματα σπαρακτικὰ ὁ σκύλος
καὶ μὲ τὴ γάτα πιάνεται καὶ πολεμεῖ ὀργίλος,
καὶ τῶν παιδιῶν ἀκούεται ὁλολυγμὸς φρικώδης
ὡσὰν νὰ τᾶσφαζε κανὲς αἱμοχαρὴς Ἡ-
(ρώδης.

Καὶ ὁ Σουρῆς τελειώνει μὲ παράπονα καὶ κατάρες ἐναντίον τῆς Τύχης.

Γιατί, ὦ Τύχη μιαρά, μὲ θλίβεις περισ-
(σότερον
Γιατί μὲ παίρνεις στὸ μεζέ, γιατί μὲ φα-
(σκελώνεις ;

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Ὁ δικαστὴς Κατσαΐτης καὶ αἱ κυρίαι τῶν Πατρῶν. Μιὰ ἐξυπνοτάτη ἀπάντησίς του. Ὁ θάνατος τοῦ ἀλησμονήτου Γερ. Βώκου. Μιὰ.... ποιητικὴ παρομοίωσις. Ὁ τρόμος τοῦ κ. Μελᾶ, Τί ζήτησε ἀπὸ τοὺς φίλους καὶ συναδέλφους. Ὁ κ. Καφαντάρης καὶ τὸ κοκορέτσι, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Πρὸ ἐτῶν ζοῦσε στὴν Πάτρα ἕνας δικαστής, ὁ Κατσαΐτης, ὁ ὁποῖος ἦταν προχωρημένης ἡλικίας ἄνθρωπος, ἀλλά, παρὰ τὰ χρόνια του, εἶχε νεανικὴ καρδιὰ καὶ ἀρκετὰ εὐπαθῆ στὶς ἐρωτικὲς δοκιμασίες. Ἦταν ἐπίσης ἄνθρωπος πολὺ ἀνοιχτόκαρδος καὶ γι' αὐτὸ ἡ κυρίες, πρὸς τὶς ὁποῖες διηύθυνε τὰ ἐρωτικά του βέλη, δὲν τοῦ θυμώνανε καθόλου. Μιὰ μέρα μιὰ κυρία, τοῦ εἶπε :

— Ἔχετε ἄσπρα μαλλιὰ καὶ μοῦ κάνετε φλέρτ. Χαρὰ στὸ κουράγιο σας !...

— Μὴν τὰ πιστεύετε, κυρία μου, τῆς ἀπάντησε ὁ γηραιὸς δικαστής, εἶνε... ψευδομάρτυρες !...

* * *

Ὅταν πέθανε ὁ μακαρίτης ὁ Βῶκος στὸ Παρίσι, παρέστησαν στὴ κηδεία του πολλοὶ λογογράφοι καὶ δημοσιογράφοι Ἕλληνες, οἱ ὁποῖοι ἔτυχαν τὴν ἐποχὴ ἐκείνη στὴ Γαλλικὴ πρωτεύουσα.

Δυὸ μάλιστα ἀπὸ αὐτοὺς τοῦ ἐξεφώνησαν καὶ ἐπικήδειον, ἀποκαλέσαντες αὐτὸν «α λ λ ι κ έ λ α δ ο ν π τ η ν ό ν».

Στὴν κηδεία τοῦ Βώκου παρέστη καὶ ὁ κ. Σπῦρος Μελᾶς, διαμένων τότε στὸ Παρίσι.

Ὕστερα ἀπὸ καιρό, ὁ κ. Μελᾶς ἀρρώστησε, καὶ ἡ κατάστασίς του χειροτέρευε τόσο πολύ, ποὺ ὅλοι τὸν εἴχανε ἀποφασίσει.

Κατασυντετριμμένοι, ἕνα ἀπόγευμα, πῆγαν στὸ σπίτι του ὁ κ. Σκίπης καὶ ὁ κ. Γιοκαρίνης νὰ τὸν δοῦνε.

Ὁ κ. Μελᾶς, ψηνόμενος ἀπὸ τὸν πυρετό, ἦταν γυρισμένος πρὸς τὸν τοῖχο καὶ δὲν μιλοῦσε. Οἱ δυὸ ἐπισκέπται κάθησαν σιωπηλοὶ καὶ ἀμίλητοι κοντά του.

Σὲ λίγη ὥρα ὁ κ. Μελᾶς συνῆλθε λίγο, γύρισε, τοὺς εἶδε καὶ τοὺς εἶπε :

— Σᾶς εὐχαριστῶ ποὺ ἤλθατε, παιδιά !... Ἐγὼ ὅμως πάω, θὰ πεθάνω !...

— Σώπα, Σπῦρο, τοῦ εἶπανε αὐτοί, δὲν ἔχεις τίποτα. Θὰ γίνης γρήγορα καλά.

— Ἀφῆστε τα αὐτά, τοὺς ἀπάντησε ὁ Σπῦρος, τὸ ξέρω, θὰ πεθάνω... Ξέρω μάλιστα πὼς κάποιος ἀπὸ σᾶς θὰ μοῦ θγάλη καὶ τὸν ἐπικήδειο... Ἀλλὰ σᾶς παρακαλῶ, προσέξτε καλά. Μὴ μὲ πῆτε «α λ λ ι κ έ λ α δ ο ν π τ η ν ό ν», ὅπως τὸ Βῶκο... Δὲν θέλω...

Καὶ ξανάπεσε στὴν ἀφασία του.

* * *

Ὁ κ. Στελλάκης μιλῶντας μιὰ φορὰ γιὰ τοὺς Ρουμελιῶτες, ἔλεγεν ὅτι ἂν δὲν φᾶνε κοκορέτσι, μποροῦν ν' ἀρρωστήσουν.

Διηγεῖτο δὲ εἰδικῶς διὰ τὸν κ. Καφαντάρην, πὼς ὅταν εἶχε τὸν «Ἀβέρωφ» ὁ μακαρίτης ὁ Λεκκός, κι' ἔφτιανε τὰ ὡραῖα ἐκεῖνα κοκορέτσια, τὸ καθημερινὸ φαγητὸ τοῦ Καφαντάρη ἦταν τὸ κοκορέτσι.

Μὲ τὴ διαφορὰ ὅτι ὁ κ. Καφαντάρης, γιὰ νὰ φαίνεται πὼς εἶνε καὶ λίγο εὐρωπαῖος... Ρουμελιώτης, ἔτρωγε τὸ κοκορέτσι του μὲ... μαγιονέζα !...

* * *

Κατὰ τὴ Θεσσαλικὴ ἐπανάστασι, ὁ ἀνταποκριτὴς τῶν «Τάϊμς» τοῦ Λονδίνου Κάρολος Ὄγκλ, ἀκολουθήσας τὰ Ἑλληνικὰ ἀνταρτικὰ σώματα, κατελήφθη ἀπὸ τέτοιο ἐνθουσιασμὸ ὑπὲρ τῶν ἀγωνιζομένων Ἑλλήνων, ὥστε ἔλαβε μέρος σ' ὅλες τὶς μάχες καὶ τέλος σκοτώθηκε στὴ μάχη τῆς Μακρυνίτσας στὰ 1878.

Ὁ θάνατος τοῦ εὐγενοῦς αὐτοῦ Ἄγγλου φιλέλληνος εἶχε συγκινήσει τότε ὁλόκληρη τὴν Ἑλλάδα, δημιουργήθηκε δὲ συγχρόνως κι' ἕνα ρεῦμα ἀγανακτήσεως στὴν Εὐρώπη, κατὰ τῆς Τουρκίας.

Ὁ Ὄγκλ στὴ μάχη τῆς Μακρυνίτσας εἶχε πέσει στὰ χέρια Κιρκασίων, οἱ ὁποῖοι ἀφοῦ τὸν κατεβασάνισαν ἄγρια, τὸν ἐσκότωσαν.

Ἡ τότε ἐφημερίδες τῶν Ἀθηνῶν ἐξέδοσαν ἡμιφύλλα, στὰ ὁποῖα, μέσα σὲ στεφάνια ἀπὸ δάφνες ἐδημοσίευαν τὴν εἰκόνα τοῦ φιλέλληνος.

Ἀλλὰ τὰ κατόπιν γεγονότα ἔκαμαν νὰ λησμονηθῆ ἡ θυσία τοῦ Ἄγγλου δημοσιογράφου.

Τώρα τελευταίως ὅμως, ὅταν πῆγε ὁ κ. Βενιζέλος στὸ Βόλο καὶ ἐπεσκέφθη τὴ Μακρυνίτσα, προσέφερε ἀπὸ τὸ ἰδιαίτερό του ταμεῖο δέκα χιλιάδες δραχμές, γιὰ νὰ στηθῆ ἐκεῖ ἡ προτομὴ τοῦ Ὄγκλ.

— Θὰ εἶνε, ποῦ εἶπε τότε κάποιος ἐκ τῶν παρευρισκομένων προκρίτων τῆς Μακρυνίτσας, ἕνα ἀείδιον μνημεῖον δόξης ἡ προτομὴ αὐτή, κ. Πρόεδρε.

— Ὄχι, τοῦ ἀπάντησε ὁ Βενιζέλος, θὰ εἶνε σὰν ἕνα ἄνθος εὐγνωμοσύνης, ἀπὸ τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ κατασπαρῆ ἡ Ἑλλάς, καὶ ἀπὸ τὰ ὁποῖα θὰ συνάξωμεν τοὺς σπόρους καὶ τοὺς καρποὺς τοῦ σεβασμοῦ καὶ τῆς ἀναγνωρίσεως, τῶν ὁποίων τόσην ἀνάγκην ἔχει ἡ πατρίς μας...